

mu nedali ničeho. To by nebylo tak zlé, ale Tureček koukal tam, kde mu nedali, vzít si sám. A tak z předsíně bytu Heleny Jirkovské odnesl dámský plášť v ceně 350 Kč, z předsíně bytu dra Jana Voženilka hedvábnou šálu v ceně 150 Kč a zmizel. Ještě však než mohl věci zpeněžit, byl zatčen a uvězněn.

Obžalovaný se k činům doznává a omlouvá je bídou. Byl rotmistrem z povolání, dopustil se však jakýchsi malversací, pro něž byl vojenským soudem odsouzen a po odpykání trestu z vojenského svazku propuštěn. Nemohl najít práci, dal se tedy na žebrotu, a když málo vynášela, dopustil se i krádeží. Klidně přednášel svoji obhajobu a klidně vyslechl rozsudek, jímž byl odsouzen do žaláře na šest týdnů bezpodmínečně; pak srazil po vojensku paty k sobě, poklonil se soudci i státnímu zástupci a vyšel v průvodu dozorce, aby si od byl ještě 14 dní svého trestu, neboť měsíci trvající vyšetřovací vazba byla mu započítána.

Bude pak dělat dobrotu nebo se s ním brzy opět shledáme? —ff—

Nové podvodnické knífy.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Naprostu už zevšedněli podvodníci, kteří listivým předstíráním a pod nepravou tvářností vydlužili si tam či onde nějaký obnos, o jehož zaplacení přestali jevití zájem. Na všední argumenty podvodníků nesedají už důvěřiví lidé tak snadno jako dříve a proto podvodník, chce-li se nějak tím světem protlouci, musí být vynalézavým a nelpět jen na prostředcích starých podvodnických generací. — Je-li podvodník dnešní doby jen poněkud snaživý a důvtipný, poskytnete mu pobyt v kriminále dosti příležitosti ku přemýšlení a obohacení svých odborných vědomostí, které mu pak značně usnadní činnost mezi lehkověrnými občany. Nemusíme snad poznamenávat, že náš referát o působení moderního podvodníka nemá sloužit k školení ostatních lidí tohoto druhu, nýbrž má být výstrahou všem lidem poctivým, aby důvěry poskytovali jen v míře nejmenší a lidem, kteří toho zasluhují.

Josef Hašek, 35letý obchodní příručí z Lišné, má již v rejstříku 17 trestů, a pokud jich získal za podvody, jistě používal k oklamání lidí metod nejrozmanitějších. Posledního trestu, pětiletého těžkého žaláře, odpýkal si na Mírově jen dvě třetiny a loni 2. listopadu byl podmíněčně propuštěn na svobodu. Krátké doby, po kterou se těšil ze zlaté svobodě, využil v hojně míře k vyzkoušení nových metod podvodnických, kterým dalo vzkřičiti ovzduší Mirova. Jen tak pro forma stal se cestujícím s losy, ale nevěnoval se příliš novému svému povolání. Lépe se mu zamlouvalo podvádět a obětí svoje hledal mezi dětmi i dospělými.

Dne 18. listopadu koupil obchodník Markus Wolliner z Podivína u firmy Bass a Klaar v Brně látky za 1535 Kč. Dva velké balíky dal si nést sluhou na nádraží. Když sluha po předání zboží z nádraží odešel, přiběhl, jakoby udýchaný, neznámý muž, jenž velmi vážně sděloval Wollinerovi, že se má okamžitě vrátit do obchodu Bass a Klaar, poněvadž

prý tam udělali v účtu nějakou chybu. Obchodník podíval se významně na dva velké balíky, ale neznámý se již nabídl, že u toho zboží počká. V obchodě se divili návratu Wollinerově, poněvadž účet byl zcela bez závady. Obchodník tušil, že se dal asi oklamat podvodníkem, a na nádraží opravdu splakal nad svoji důvěřivostí. Nebylo tu ani balíků, ani neznámého posla.

Podobně byl napálen 8. ledna převor kláštera Milosrdných bratří v Letovicích, Eusebius Veselý. Koupil si u Dohnálka v Brně 40 metrů plátna a spěchal k nádraží. Zde ho dohonil zase ten udýchaný muž. „Pan Dohnálek se nechá poroučet, aby se důstojný pán vrátil do obchodu. Jedná se o nějakou chybu v účtě.“ Když se udýchaný posel nabídl, že u balíku a ruční tašky postojí, rozběhl se převor k Dohnálkovi, ale tam se také přesvědčil, že účet je bezvadný a že jeho cesta byla zbytečná. A na nádraží se ovšem zase přesvědčil, že byl podveden. Nenalezl balíku ani tašky, nespátril hlídače. I byl smuten, když to sděloval policii a když potom s prázdnou jel do Letovic.

Příštího dne obcházel onen neznámý muž kolem hudební školy „Na hradbách“ a tu spatřil 11letého školáka Františka Anderle, jdoucího právě s houslemi z hudební hodiny. S prosebným pohledem obrátil se na hoch a podáváje mu dopis, požádal ho lámanou němčinou, aby doběhl do kavárny Brune na Kolišti, kde mu na tento dopis vydají dvoje housle. „Tvoje housle ti zatím podržím, ale spěchej.“ Hoch běžel s dopisem do kavárny, odtud ho posílali do jiné kavárny, a když se vrátil k hudební škole, ovšem bez houslí, jen s bezcenným dopisem, byl neznámý muž i s houslemi a novou aktovkou pryč. Hoch ovšem si zaplakal nad ztrátou houslíček a neměl tušení, že ten, jenž ho o ně připravil, uhání k nádraží, aby si tam vyhlédl novou oběť.

Obchodnice Marie Palčoková z Velké Louče na Slovensku nakoupila téhož dne v Brně za 1236 Kč textilního zboží a dva velké balíky si nesla k nádraží. Neměla ani tušení, jak galantní jsou v Brně muži. U nádraží ji dohonil občan s housličkami.

„Kampak jedete, tetičko?“

„Do Nových Zámků na Slovensko.“

„To je náhoda, to je náhodička. To se svezeme spolu. Jsem v Nových Zámcích úředníkem a divím se, že jsme se tam spolu dosud neviděli.“

„A copak jste dělal v Brně?“

„Tyhle housličky jsem si zde koupil. Vzácné housle, drahé housle. Osm set jsem za ně dal. Ale žvaním a vám jsou jistě ty balíky těžké. Dejte je sem, pomohu vám s nimi do vlaku.“

„Nenamáhejte se, pane, já už s tím nějak dojdou.“

„To by bylo pěkné, abych vám neposloužil. Neste mi moje housličky a já vám ponesu balíky. Tak, a tu aktovku mi také neste. Je to lehouchké.“

Pán s balíky zůstal na nádraží vzadu, ale Palčoková se nebála. Však se jí neztratí, když má jeho vzácné housličky. Ale on se jí přece ztratil. Obchodnice zůstala u vlaku s těmi

housličkami bezradna. Odešla na policii, kde se už také po houslích sháněli, a na Slovensko potom odjela bez balíků i bez houslí.

O několik dní později zdržoval se neznámý muž zase u nádraží. Na ručním vozíku před poštovním úřadem bylo naloženo několik balíků, z nichž aspoň jednoho byl by se rád tento dobrák zmocnil. Zavolal si 12letého Josefa Sediáka, jenž tu stál s aktovkou a školními knihami. „Hošíčku,“ řekl neznámý občan, „bud tak dobrý, přines mi tamhle ten balík s vozíku sem. Aktovku s knihami ti zatím podržím. Hoch byl úslužný. Sotva však umístil balík na rameni, chytil ho kdosi a zabloumal jím pořádně. „E, ty zatracený kluuku! Tak ty tak? Takový mladý a už kradeš?“ — „Jakpak kradu? Tamhle ten pán mne pro ten balík poslal.“ Hledali onoho pána, ale nenašli ho. Ochotný hoch si zaplakal nad ztrátou knížek. Z čeho se teď bude učit?

Všichni okradení popsali dobře podvodníka a policii podařilo se ho vypátrat v bytě „Na vinohradech“ č. 42 v Brně. Byl to Josef Hašek, obchodní příručí z Líšně, známý podvodník, jemuž se „práce“ dařila jen proto, že si počínal tak rafinovaně. V jeho bytě bylo nalezeno mnoho školních knih a potřeb, což svědčí o tom, že měl agendu dosti rozvětvenou. U matky Haškovy našli četníci některé látky z balíků obchodnice Palčokové a převora Veselého.

Senátu v. r. dra Onze doznal se ke všem krádežím a podvodům, jenom balíky Wollnerovy zapřel. Byl však i z tohoto podvodu usvědčen a dostal za tu svoji činnost tři roky těžkého žaláře. Po odpykání trestu bude dán pod policejní dohled. S. S.

Zuřící Coogan.

(Sedrie v Košicích.)

Hned s počátku musíme upozorniti, že se nikterak nejedná o roztomilého uličníka Jackie Coogana, který nás okouzľil v „Kidu“ i jiných filmech. Tímto slavným jménem honosí se také méně slavný parobek z Krivého.

Nuže, tento Coogan kráčel loni v červenci se svým přítelem Petrem Micákem z hospody, kde pili trochu více, než jim bylo zdrávo. Byli proto v povznesené náladě a hulákali na celé kolo. Před domem Andreje Slatiny se zastavili. Je tam větší prostranství, na něž právě svítil měsíc, a to dojalo oba kumpány tak, že počali dojemně zpívat „Já parobek z Kapušán“. Tato písnička dá se dobře poslouchati, ale nesmí to být v noci a k tomu tak nemožnými hlasy. Starý Slatina se dlouho převaloval na posteli, ale když koncert mu trval již příliš dlouho, otevřel okno a zavolal nezdvořile na mládence, aby s tím kokrháním přestali a šli už raději spat.

Ale se zlou se potázal. Cooganovi je sice teprve 20 let a jeho přítel je ještě o dva roky mladší, ale drzosti mají jako staří chlapi. A že si nedají od Slatiny rozkazovat. Když ten z neopatrnosti ještě něco prohodil, zahvízdl vzduchem kámen, parobci utrhli s plotu dvě lafky a hurá na Slatinu. Vylomili vrata domu, pak se zase vrátili a déšť kamení se snesl na stavení. Jeden kámen vletěl do jizby a ude-

řil do ruky Náci Rusolónikovou tak prudce, že jí byla roztržena loketní kost a nebohá žena je mrzákem.

Tato noční událost měla dohru před senátem tab. soudce Lacka. Soudní lékař dr. Slabej podal posudek o způsobu zranění, státní zástupce dr. Šmolík poukázal na brutalitu obou mladíků a žádal za přísné potrestání. Senát odsoudil Jiřího Coogana na pět měsíců, Petra Micáka na patnáct dní do vězení nepodmínečně.

Cooganovi bylo povoleno nastoupiti trest až později, jelikož nyní má jíti k odvodu.

—ij—

Žárlivá žena.

(Okresní soud v Brně.)

Žárlivost je možno zařaditi mezi nejhorší a nejnebezpečnější nemoci srdeční, proti nimž není léku. Ne nadarmo mají Němci na tuto strašnou vlastnost případnou slovní hříčku: „Die Eifersucht ist eine Leidenschaft, die Eifer sucht und Leiden schafft!“ Kdyby se byla paní Marie B. touto rozumnou radou, či lépe výstrahou, řídila, byla by ušla mnohým nepříjemnostem, které takto musila zakusiti.

Stalo se totiž toto: Paní M. B. byla v neděli odpoledne se svým mužičkem, 32letým bankovním úředníkem, v jisté brněnské kavárně. Venku bylo počasí až hrůza. Obloha, potažená šedými mraky, vytrvale kropila brněnské ulice zátopami vody. Za to na nebi manželského ráje manželů B. nebylo ani mráčku. Mařenka svorně se svým Karloušem hubovala na pitomé počasí a Karlouš zase svorně se svojí Mařenkou humbal kafičko. Najednou se ale venku počalo jasnit, až konečně přestalo pršet. Mraky se trhaly a ukazovalo se modré nebe.

Avšak na nebi manželů B. počaly se hromaditi temné mraky. Mařenka totiž zpozorovala, že u protějšího stolu usedla nějaká mladá divčina, která byla hotovou reklamou salonu pí Lavecké. A tato divčina vrhala na Karlouše povzbuzující pohledy a úsměvy. A co horšího, Mařenka zpozorovala, že Karel se chytí jako kapr na udici. Vrtěl sebou neposedně, byl roztržitý až hrůza a neměl smyslu pro nic jiného, než pro svůj malovaný protějšek. Mařenku pojala žárlivost. Vybízela Karlouše, že už mohou jíti, že už neprší, ale Karlouš nic. Mařence bylo do pláče.

Vtom přišel sklepník a postavil před Karlouše sklenici vody. Mařence neušlo, že při tom druhou rukou strká Karloušovi psaníčko.

Co se nyní událo, bylo dílem okamžiku. Mařenka vyskočila jako tygřice a než mohl Karlouš psaníčko od sklepníka převzít, třímala je vítězně ve své ruce. Roztrhla obálku a četla: „Zítra o 19. hodině u hotelu Padowetz.“ Mařenka pozbyla rozčilením rozumu. Popadla deštník, přiskočila k divčince a uhočila ze vsí síly. Štěstí, že deštník mnoho nenesl a že po první ráně byl v půli.

Seběhli se číšníci a hosté, přišel strážník a dozvuky byly nejprve na komisařství a pak u trestního soudu. Mařenka dostala 200 Kč pokuty, ovšem podmíněně. Co dostal Karlouš od Mařenky, toho jsme se nemohli dopátrati.